

Publicerad 2017-04-16 23:12 av Rainmaker

En mörk, sanningsenlig dikt om att förlora sin bästa vän och hamna i en nedåtgående spiral som nästan kostade mig livet.

Slutskedet

Killen blev aldrig sig själv igen,
Han hade förlorat sin bästa vän.

Dämpade smärtan med piller och sprit.
Kröp på sitt golv bland spyor och skit.

All glädje och kärlek han upplevt i livet,
Blev utbytt av ångest med ett hjärta upprivet.

Utstött ur samhället, var detta Guds försyn?
Funderade killen, när han blickade mot skyn.

Djävulen dansade, djävulen log,
När killen satt packad, ensam på en krog.

Snortade en gubbe tjack, poppade xanor.
Såväl utanpå som inuti var han täckt utav sår.

Sedan sänker sig då vintern över staden åter.
Men denna kille är beslutsam, även trots han gråter.

På ett broräcke ståendes, hans klocka är slagen.

Under vattenytan blir han slutligen begravnen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rainmaker med Poeter.se id #90184 innehar upphovsrätten